

ὡς οὐποτ' ἀνδρὶ τῷδε κηρυκευμάτων
μέμψη, σύ δ' αὐτὸς γνῶθι ναυκληρεῖν πόλιν.

ET. ὦ θεομανές τε καὶ θεῶν μέγα στύγος, 640

ὦ πανδάκρυτον ἄμὸν Οἰδίπου γένος·
ἴμοι, πατρὸς δὴ νῦν ἀραὶ τελεσφόροι.
ἀλλ' οὔτε κλάειν οὔτ' ὀδύρεσθαι πρέπει,
μὴ καὶ τεκνωθῆ ἑυφορώτερος γόος.

ἔπωνύμῳ δὲ κάρτα, Πολυνεῖκει λέγω, 645

τάχ' εἰσόμεσθα τοῦπίσημ' ὅποι τελεῖ,
εἴ νιν κατὰξει χρυσότευκτα γράμματα
ἐπ' ἀσπίδος φλύοντα σὺν φοίτῳ φρενῶν.

εἰ δ' ἦ Διὸς παῖς παρθένος Δίκη παρῆν 650
ἔργοις ἐκείνου καὶ φρεσίν, τάχ' ἂν τόδ' ἦν·

ἀλλ' οὔτε νιν φυγόντα μητρόθεν σκότου
οὔτ' ἐν τροφαῖσιν οὔτ' ἐφηβήσαντά πω

638f. ὡς οὐποτ' . . μέμψη: die Wendung ὡς οὐ mit Fut. zum Ausdruck einer Beteuerung (ἴσθι ὡς οὐ) ist besonders häufig bei Euripides (Med. 609, Phoen. 523, 625, 720, 1664, Hek. 400, Androm. 587, Hel. 831, Iph. A. 1367). — ἀνδρὶ τῷδε, Schol. ἐμοί, wie hic homo für ego. — κηρυκευμάτων, Schol. ὦν ἀπήγγειλα. — „Ich habe meine Schuldigkeit getan, denke du daran die deinige zu tun.“ — γνῶθι ναυκληρεῖν wie Fragm. 159 γίγνωσκε τὰνθρώπεια μὴ σέβειν ἄγαν. — ναυκληρεῖν πόλιν auch Soph. Ant. 994. — Der Bote ab.

640. θεομανής, von der Gottheit mit Wahnsinn geschlagen. Schol. ὦ θεοῖς ἐπιμαϊνόμενε, indem er mit Recht θεομανές auf Polynikes bezieht, nicht mit dem folgenden γένος verbindet. — στύγος, vgl. Eum. 647 ὦ παντομισῆ κνώδαλα, στύγη θεῶν, Soph. El. 289 ὦ δύσθεον μίσσημα, Phil. 991 ὦ μῖσος (scelus, odium).

642. νῦν, nachdem uns das Verhängnis an dem gleichen Tore gegenübergestellt hat.

644. Ansprechend vermutet Heim-
söth δυσθροώτερος γόος.

645. Schol. πάνν γὰρ τὸ Πολυ-

νεΐκης ἐπόνυμον τῆ πολυνεικία. Vgl. 565. — Πολυνεΐκει λέγω wie Fragm. 175 Ἀντικλείας . . τῆς σῆς λέγω τοι μητρός, Soph. Ai. 569 μητροί τ', Ἐριβοία λέγω.

646. ἐπίσημα wie Eur. Phoen. 1107 ἐπίσημ' ἔχων οἰκειῶν ἐν μέσῳ σάκει, 1125. Victorius schreibt τὰπίσημ'. — ὅποι τελεῖ (Fut.) wie Cho. 1019 οὐ γὰρ οἶδ' ὅποι τελεῖ. Vgl. 142, Hik. 611 ποῖ κεκύρωται τέλος.

647. Der Schol. bemerkt gut: οὐκ εἶπεν θεὸς ἢ ἄνθρωπος, ἀλλὰ τὰ χρυσᾶ γράμματα.

648. φλύοντα σὺν φοίτῳ φρενῶν („schwatzend in Sinnestollheit“ von dem Verfasser der Inschrift auf diese übertragen), eine treffliche Alliteration, welche das Windige der Inschrift kennzeichnet wie Ag. 496 ὄνειράτων δίκην τερπνὸν τόδ' ἐλθὼν φῶς ἐφήλωσεν φρένας. — Hesych. φοῖτος· μανία, λύσσα.

649. ἦ Διὸς παῖς d. i. die wahre Dike. Hesiod. Ἐ. κ. Ἡ. 256 Δίκη, Διὸς ἐκγεγαυῖα.

651. φυγόντα (Blomfield φεύγοντα) μητρόθεν σκότου s. v. a. νηδύος σκότον, wie es Eum. 668 heißt: οὐδ' ἐν σκότοισι νηδύος τεθραμμένη.